

תו ט

הראשונה שעצרה היתה סוסיטא — סנדור ירוקה, מספר 402—603. עמוסה בירקות. היא חלפה על פני החיילים, עצרה בחריקת בלמים עליד צלילה.

ניגשתי לנהג: מדוע עצר לחתיכה, לא לחיילים? "אין לי מקום לחיילים", הסביר. "הבחורה הזאת נראית רזה, אז בשבילה יש לי מקום."

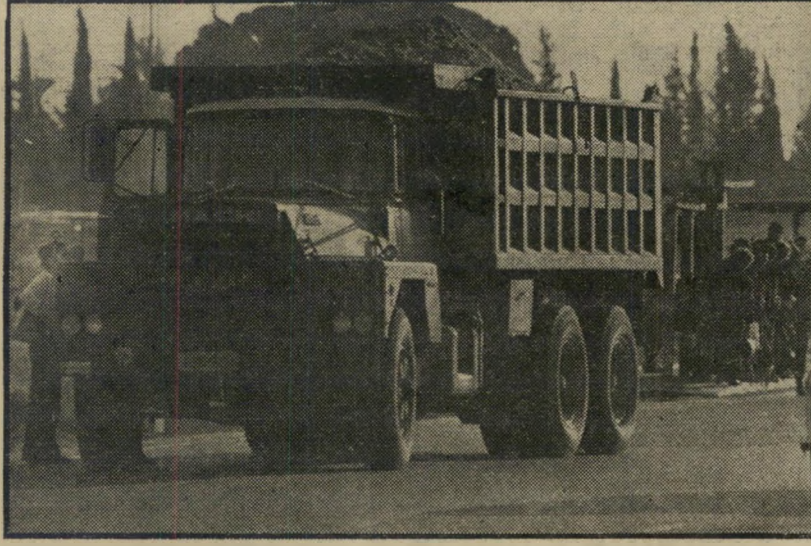
הסוסיטא לא הספיקה לנסוע, ומיד נעצר רה ליד צלילה קורטינה חדשה, מספר 411—218. הנהג, לבוש חליפה ועניבה, היה מהנדס אלקטרוניקה בשם ראובן וייני גרטן. הוא הצביע על חור בריפוד התיקרה של מכוניתו: "לפני שבוע עשו לי חיילים את החור הזה במכונית. אצלי בחורות לא עושות חורים, אז אני לוקח אותן."

אליהו אלבי הגיע כשבולט מספר 180—204. אלבי גילה כי הוא תמיד לוקח חיילים, אבל הפעם במקרה התחשק לו לקחת חתיכה. "הבחורות יותר עדינות מהחיילים, או החלטתי לקחת אותה." במכונית אמריקאית מספר 718—274 ישב

שעצרו לה נחלש בהרבה, לעומת היבול העשיר של המכוניות האזרחיות והצבאיות, שעצרו לה כאשר עמדה בודדה. למרות זאת, הצליחה צלילה לעצור מספר מכוניות, העלתה עליהן את החיילים הרבים שהמחינו בטרמפיאדה כבר שעות רבות.

בתום הכנת הכתבה, יצאה צלילה לעזרת העם: היא התייצבה לצד החיילים בטרמפיאדה, החלה עוצרת להם טרמפים. מסתבר שנוכחות החיילים הרתיעה נהגים רבים, כי זרם המכוניות

לעזרת החייל

מדוע אני לוקח בחורות ולא חיילים — הודה בכנות נהג המשאית, שהתעלם מהחיילים ועצר לצלילה. "המשיך ופירט נהג המשאית, ונשב בנימינה."

..והמבין יבין"

"אין לי מקום לחיילים", טען נהג הסוסיטא — אולם עצר לחתיכה, 20 מטר אחרי החיילים. תשובותיהם של חלק מהנהגים, לשאלות כתב העולם הזה, היו מדהימות לא פחות מהתנהגותם בכביש.

אין מקום?

אח, בתענוג הייתי מכניס לו רימון לתוך הקבינה, לבזיזונה זה." החייל המזוקן, אדום העיניים, שעמד שפוף כתפיים מול הרוח המקפיאה, הסתכל במרירות במכונית המהודרת, שפסחה על פניו בטרמפיאדה, עצרה כעשרים מטר רחוק יותר לחתיכה שהניפה ידה. קבוצה של למעלה מתריסר חיילים הסכימה עימו, מכונית אחרי מכונית פסחה על החיילים בטרמפיאדה. למרות המצב, שהניף ידו ללא הרף, למעלה ממחצית המכוניות שלא עצרו לחיילים — עצרו לאותה חתיכה.

לא היתה זו חתיכה מקריה. היתה זו צלילה שפירו — עד לפני חודש בעצמה חיילת בסדר — שגויסה עליידי חוליית הכיסוי של העולם הזה למיבצע השיפת הרעוררייה המרתית את דמו של כל חייל העולה לארץ: נהגי העורף, ששכחו כבר כי היתה איפעם מלחמה — ששכחו כבר כי לרבבות חיילים המלחמה עדיין נמשכת — לרבבות חיילים, כל שעה שהם ממתינים בטרמפיאדה, היא שעה פחות בבית — שכחו כל זאת, ומרשים לעצמם לא לעצור, או, מה שיותר מוזעזע, לעצור ולקחת חתיכה, במקום חייל.

מכל הבזיונות שמגלים החיילים בעורף — זה הסוגע בהם ביותר. **מרווח כתב, העולם הזה" על סיורו בטמפיאדות:**

חורים "חיילות לא עושות לי חורים בריפוד", טען המהנדס ראובן וינגרטן, אשר הצביע על חור בריפוד מכוניתו, בעודו מסביר מדוע הוא מעדיף את צלילה.

מאהר "אני ממנה, ולא יכול ל" לקחת חיילים", הסביר נהג מכונית אמקור — שעצר דווקא לצלילה.